

PERSONALITATEA UMANĂ ȘI TRANSPLANTUL DE ORGANE

Human personality and organ transplantation

Dr. Nicolae Popescu¹, Dr. Grigore-Alexandru Popescu², Dr. Ramona Gîdea³

¹SC Psycho-Soma Med SRL, Drobeta-Turnu Severin, România

²Spitalul Municipal Orșova, România

³Spitalul Municipal Timișoara, România

REZUMAT

În ultimul timp, au apărut multe studii, informații și întrebări legate de faptul că organele transplantate poartă personalitatea donatorului. Au fost lansate o serie de teorii legate de modalitatea cum unele caracteristici ale personalității donatorului vin și modifică sau se adaugă la personalitatea primitorului, cum se transmit acestea de la organul transplantat (inimă, plămân, ficat, rinichi etc.) la cel care primește organul. Savantul român Ștefan Odobleja a fost printre primii oameni de știință care a afirmat: „Există acțiuni interorganice directe; fiecare organ are relații cu toate celelalte organe, inclusiv cu creierul”, intuind o analogie între fenomenele psihice și fenomenele cuantice.

Cuvinte cheie: transplant, personalitate, memorie celulară, rezonanță, fizică cuantică, psihologie consonantistă

ABSTRACT

Lately, many studies, information and questions have emerged that transplanted organs carry the donor's personality. A series of theories have been launched on how some characteristics of the donor's personality come and change or add to the personality of the recipient, how they are transmitted from the transplanted organ (heart, lung, liver, kidneys, etc.) to the organ receiving the organ. Romanian scientist Ștefan Odobleja was among the first scientists to say: „There are direct inter-organizational actions; each organ has relationships with all the other organs, including the brain”, intimating an analogy between psychic phenomena and quantum phenomena.

Keywords: transplant, personality, cell memory, resonance, quantum physics, consonant psychology

INTRODUCERE

Personalitatea umană reprezintă unul dintre cele mai complexe fenomene din Univers. Este o realitate extrem de complexă, deoarece integrează o varietate de componente diferite ca structură, funcționalitate și finalitate (biologice, psihologice, sociale, axiologice, istorice). Are și un caracter dinamic, deși dispune de trăsături relativ stabile, cunoaște o evoluție în timp, atât în plan filogenetic, cât și în plan ontogenetic.

Ca urmare a acestui fapt, personalitatea nu poate fi cercetată de o singură știință, ci necesită o abordare multidisciplinară. Deși ideea de personalitate are rădăcini foarte adânci în istoria vieții și culturii omenești, știința despre personalitate, psihologia personalității, este de dată recentă, deoarece nu este

suficient să recunoști manifestările personalității, ci și să o studiezi riguros, să îi descifrezi structura și modul de funcționare.

Problema personalității ocupă azi un loc central atât în cercetările teoretice, cât și aplicative. Cu toate acestea, în afară de inteligență, niciun alt concept al psihologiei nu este atât de complex și nedeterminat precum cel de personalitate. În anul 1931, G.W. Allport enumera peste 50 de definiții, iar astăzi McClelland găsește peste 100 de definiții ale termenului.

Se precizează că, la ora actuală, pot fi delimitate cu ușurință cel puțin 10-12 teorii despre personalitate. Printre cele mai cunoscute se numără: teoria psihanalitică (S. Freud, A. Adler, K. Jung ș.a.), teoria factorială (G. Allport), teoria personalistă (C.

Autor de corespondență:

Dr. Nicolae Popescu, SC Psycho-Soma Med SRL, Drobeta-Turnu Severin
E-mail: npopescu_mf_kt@yahoo.com

Rogers), teoria organismică, teoria socioculturală ș.a.

Nu știm din ce motive a fost omisă teoria psihofizică expusă de Ștefan Odobleja (1938) în lucrarea sa monumentală „Psihologia consonantistă“.

Dacă, până în prezent, s-au formulat o multitudine de teorii în definirea personalității, astăzi afirmația că organele transplantate poartă personalitatea donatorului ne deschid alte provocări în modalitatea de formare a personalității umane.

OBIECTIVE

Prin această lucrare ne-am propus ca, printr-un studiu de tip observațional, să analizăm conținutul operei lui Ștefan Odobleja, să verificăm dacă ideile sale se regăsesc în descoperirile și cercetările științifice medicale, teoretice și aplicative actuale, în special pe spațiul fenomenelor cuantice.

DISCUȚII

Personalitate donator – primitor

Până în prezent, au fost lansate o serie de teorii legate de modalitatea cum unele caracteristici ale personalității donatorului vin și modifică sau se adaugă la personalitatea primitorului, cum se transmit acestea de la organul transplantat (inimă, plămân, ficat, rinichi) la cel care primește organul.

În cartea sa, „A change of heart“, Sylvia Claire prezintă câteva cazuri care parcă țin de domeniul SF. S-a făcut o paralelă între pasiunile pe care le avea donatorul și ceea ce a devenit, după un transplant, beneficiarul. Și-a însușit o bună parte din personalitatea donatorului. Fără să aibă cunoștință de donator, beneficiarul a început să aibă aceleași preferințe. Cum se poate explica faptul că un beneficiar a fost înainte de intervenție vegetarian și, după transplant, a revenit la consumul de carne?

S-au constatat schimbări în ceea ce privește personalitatea, gândirea, concepția despre viață. Cercetătorii de la Universitatea Arizona au studiat 300 de subiecți care au fost beneficiarii unei noi inimi. Cercetătorii susțin că **informația și energia sunt transmise electromagnetic între creier și inimă, creierul fiind capabil să proceseze prin rezonanță magnetică informația primită de la inima donatorului.**

O altă teorie susținută de cercetătorii este **teoria memoriei sistemice celulare**, care a început să fie studiată după anii '90. Toate celulele vii au memorie și subsisteme funcționale. Mai mult, recenta integrare a teoriei sistemelor cu conceptul de energie,

numită „teoria dinamică a sistemelor energetice“, asigură o logică convingătoare conform căreia toate sistemele dinamice depozitează informații și energie, în diferite grade.

Bucle de feedback recurent există în toate sistemele atomice, moleculare și celulare, de aceea ar trebui să se găsească în aceste sisteme dovezi ale memoriei sistemice, atomice, ale memoriei **sistemice** celulare. Acest mecanism poate să facă o precizare, și anume aceea că beneficiarii sensibili ai transplanturilor de organe pot experimenta aspecte ale istoriei personale a donatorului, depozitate în țesuturile transplantate.

O altă teorie – care ar putea explica un mecanism al memoriei sistemice – este **memoria microtubulilor**, avându-i ca autori pe fizicianul Sir Roger Penrose și anestezistul Stuart Hameroff. În urma unor studii, aceștia au descoperit vibrații cuantice în interiorul unor structuri intracelulare numite microtubuli din neuronii cerebrali.

Această teorie a fost numită de autori „orchestrated objective reduction“ (Orch OR), publicată la mijlocul anilor '90, teorie care stă și la baza explicației originii conștiinței noastre, care reflectă natura existenței noastre în Univers (fig. 1).

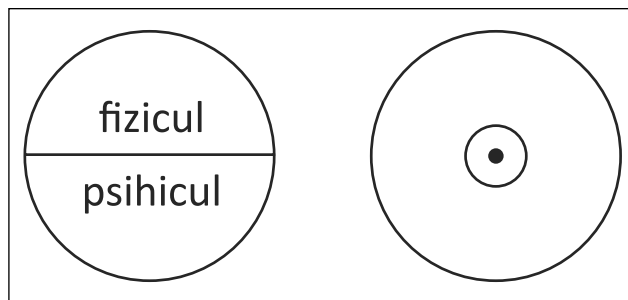

FIGURA 1. Universul văzut de Odobleja (2, p. 73)
(Universul – cercul din figură – și cele două jumătăți ale lui: fizicul și psihicul; fizicul este exteriorul, perifericul, sfera mare; psihicul este interiorul, centralul, porțiunea mai mică dar cea mai importantă a universului fiecărei ființe).

Fundamentarea vizionară a lui Ștefan Odobleja

Toate preocupările pe baza teoriei cuantice a conștiinței încearcă să explice sufletul uman ca structură fundamentală a universului. Revenind la Ștefan Odobleja, acesta afirma, încă din 1938, în lucrarea sa, că psihicul este o funcție biologică localizată în creier și că acesta este, „fără îndoială, un organ privilegiat, dar el nu deține monopolul comunicațiilor interorganice“. Definiște psihofiziologia ca fiind „studiul repercusiunilor reciproce (interacțiilor) între centru și periferie, între fizic și fiziologic, între moral și corp, între creier și restul viscerelor, între general și local, între întreg și părțile

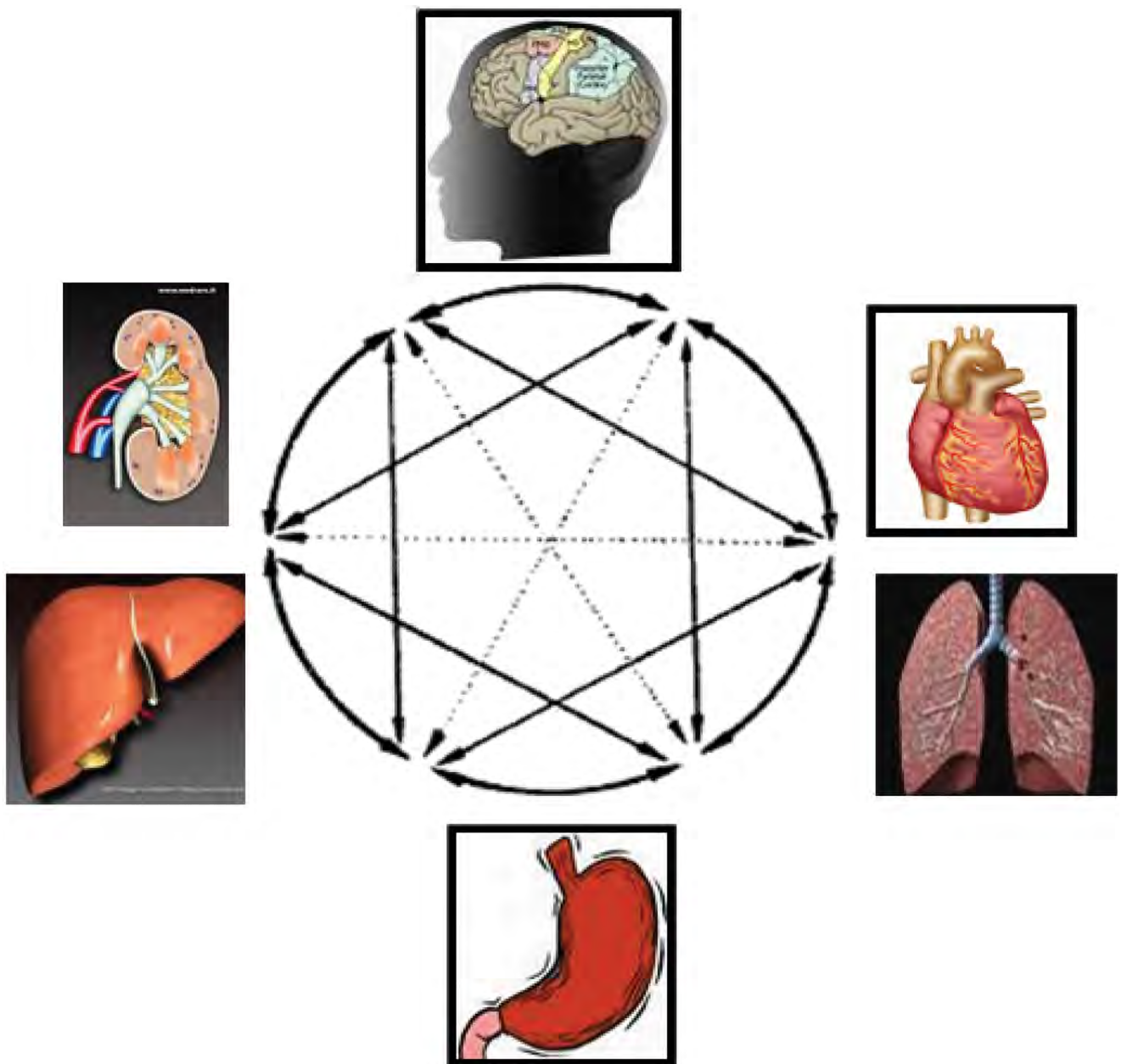

FIGURA 2. Schemă adaptată după Ștefan Odobleja „Psihologia consonantistă” (2, p. 425)

sale. E studiul reflexelor psiho-fizice; știința interacțiilor psiho-fizice”.

Există acțiuni interorganice ce se realizează prin intermediul centrilor nervoși (creier etc.). Există însă și acțiuni interorganice directe. Fiecare organ are relații cu toate celelalte organe, inclusiv cu creierul (fig. 2).

Odobleja afirmă că psihicul aparține fizicului și este energetic, iar legăturile **între organe s-ar face nu numai prin contact fibrilar**. Afirmăția pe care a făcut-o în urmă cu 81 ani se pare că abia în zilele noastre ar putea fi dovedită. El sublinia atunci că „elementele veritabile ale fenomenelor psihice sunt invizibile – ca și elementele sau substratul material

al energiilor fizice – și analoge, dacă nu identice cu acestea din urmă. Procesul psihic nu mai este un fenomen atât de grosier precum cel presupus de apropiere mecanică și de îndepărtare a fibrelor neuronice – dar un proces de extremă finețe, un proces energetic. Psihologia este, într-adevăr, fiziologia centrilor nervoși, dar nu e decât partea cea mai fină, cea mai intimă, cea mai subtilă, a acestei fiziologii, restul e neurologie. Psihologia este o fiziologie fără anatomie, deoarece anatomia sa veritabilă, anatomia psihologică propriu-zisă, microscopia energetică, nu a fost inaugurată până în prezent. Noi nu putem, până la noi date, decât să ne imaginăm mintal, imitându-i pe chimiști și pe fizicieni,

care fac același lucru pentru valențele, atomii, cuantele, ionii și electronii lor. Poate că niciodată omul nu va reuși să vadă și să constate direct cu simțurile sale – inclusiv cu aparatele care le prelungește și le mărește – adevăratul substrat material (anatomic) al psihicului său. Nu vom aștepta progresele anatomiei pentru a crea psihologia: fizicienii și chimiștii nu au așteptat nici ei să vadă ionii pentru a studia electricitatea“.

Studii multi și interdisciplinare

În discuția despre modul cum se transmit anumite informațiile de la donatorul de organe la beneficiar ar mai putea luați în considerație și **feromonii**, grupări chimice, molecule, care, chiar în diluții foarte mari, au rolul de a transmite semnalele, mesajele diferitelor specii din regnul vegetal și animal. Termenul de feromon a fost definit de Peter Karlson, Martin Luscher și Adolf Butenandt. Feromonii sunt percepuți de organul vomeronazal și transmiși la hipotalamus. Acest organ conține celule nervoase (aproximativ 15 neuroni), fiind singurul în contact cu mediul înconjurător. De asemenea, revista „Scientific American“ publică studii care evidențiază faptul că acești feromoni influențează și starea de spirit a omului.

Pe lângă posibilele mecanisme de transmitere a unor caracteristici ale personalităților de la organe la beneficiari, prezentate mai sus, a mai apărut un aspect: în urma unui transplant pulmonar, beneficiarul a moștenit de la donator o alergie alimentară (la unt de arahide). Aceasta s-a întâmplat la Universitatea din California, la San Diego Medical Center, unde dr. Mazen Odisch, din echipa multidisciplinară care a efectuat transplantul, a explicat că este o situație extrem de rară (4-5 cazuri de acest tip) în care beneficiarul unui transplant de organ să dobandească o reacție alergică.

Alți oameni de știință care au avut preocupări legate de creierul uman și fizica cuantică se numără profesorul de psihologie și psihiatrie Karl H. Pribram (1919-2015), de origine austriacă, de la Georgetown University. Acesta a descoperit capacitatea unică a undelor cuantice de a stoca enorme cantități de informații în totalitate și în trei dimensiuni, dar și de capacitatea creierului nostru de a citi aceste informații și de a crea lumea cu ajutorul lor. După Pribram, creierul este un analizator de frecvențe de mare finețe și a mai dovedit că și alte simțuri ale noastre – mirosul, gustul și auzul – funcționează prin analiza frecvențelor.

Kunio Yasue, specialist în fizică cuantică din Kyoto, Japonia, a elaborat formula matematică care

ajută la înțelegerea microproceselor neuronale și mai arată că procesele creierului au loc la nivel cuantic.

Mari Jibu, de la Facultatea de Anestezie a Universității Okayama din Japonia, a formulat și el teoria că transmiterea mesajelor cuantice din creier trebuie să aibă loc prin câmpuri vibraționale de-a lungul microtubulilor din celule. Microtubulii ajută la ordonarea energiei discordante și creează coerența globală a undelor corpului – un proces numit „superradianță“ –, apoi permite acestor semnale coerente să pulseze prin restul corpului.

Poate cele mai apropiate rezultate ale cercetărilor (1980-1990) din întreaga lume, de ideile lui Șt. Odobleja (1939), privind mecanismele de comunicare între organele transplantate și beneficiar, sunt evidențiate de savanții Vladimir Poponin și Piotr Gariaev care au dovedit că ADN-ul uman influențează lumea materială, fenomen numit „ADN fantomă“.

Alți cercetători precum: Fritz Albert Popp, fondator al Institutului Internațional de Biofizică din Neuss, Germania, fizicienii germani Grazyana Fossar și Frantz Bludorf, studiind calitățile moleculei ADN, au lansat ideea „cipului biologic din celulele noastre“; cercetătorii ruși V. Kaznacheev, V. Burlakov, V. Budakovski au experimentat transmiterea holografică de informație morfogenetică; în ultimii ani, dr. Mae-Wan Ho, specialistă în genetică din Hong Kong, lansează teoria **coerenței cuantice** prin sintagma „jazz cuantic“.

CONCLUZII

1. În fiecare organism viu există două niveluri: unul material și un altul subtil – energie informațională.
2. Cele două niveluri ale unui organism sunt legate în mod intim unul de celălalt; energia informațională este nivelul de comandă
3. Savantul român Ștefan Odobleja (1902-1978) a fost printre primii oameni de știință care, în opera sa „Psihologia consonantistă“ – o lucrare de psihofizică și psihosomatică –, a intuit legătura dintre psihic și lumea cuantică, utilizând 9 legi universale: ale echivalenței, echilibrului, compensației, reacției, oscilației, reversibilității, inerției, consonanței, transformării, având la bază fenomenul de rezonanță. Este primul care a încercat să aplice legea feedback-ului în natură și societate.

BIBLIOGRAFIE

1. Iamandescu IB (2015). *Consonantist psychosomatics*. Revista Medicală Română, vol. 62, nr. 4, pp. 425-426.
2. Odobleja Șt. (1982). *Psihologia consonantistă*. Ed. Științifică și Enciclopedică, București
3. Odobleja Șt. (1935). *La phonoscopie, nouvelle methode d'exploration clinique*. G. Doin et Cie, Editeurs, Paris
4. Popescu N (2016). *Psihosomatica consonantistă: Contribuția doctorului Ștefan Odobleja adusă conceptului de psihosomatic*. Ed. Universitaria, Craiova.
5. Riga S, Riga D (2009). Cap. 27 – *Psihiatrie* (pp. 21-24-2172). Minimonografia *Ștefan Odobleja* (pp. 2148-2149). În: N. Ursea (ed.), *Enciclopedia Medicală Românească*, sub egida Academiei Române, vol. 3, secțiunea V (științele medicale). Ed. Universitară *Carol Davila*, București
6. Riga S, Riga D (2013). *Repere în cercetarea psihiatrică românească* (pp. 356-427). Minimonografia Ștefan Odobleja (pp. 358-360). În: G. Cornițiu (ed.). *Capitole de istorie a psihiatriei românești*. Ed. Universității, Oradea.
7. Simache A. (2019). *Transplant pulmonar cu adaos de alergie la alune*. *Viața Medicală* nr. 2, 11 ianuarie, București.
8. <https://incredibilia.ro/misterul-memoriei-transplant-de-organe>;
9. <https://saccsiv.wordpress.co/2015/03/26/video-ce-schimbari-bizare-se-petrec-cu-primitorul-unui-transplant-de-inima-ce-i-transmite-dona-torul-si-nu-doar-in-cazul-inimii/>;
10. <https://academiadestiintesiterapiiucuantice.ro/creierul-uman-si-fizica-cuantica/>;
11. <https://stiintaonline.ro/constiinta-un-efect-al-vibratiei-materiei-rezonantei/>;
12. <https://www.stiintaonline.ro/misterul-constiintei-si-legatura-dintre-minte-si-lumea-cuan...>